kretarza komisji rekrutacyjnej, przez szereg lat zajmowała się studenckim Kołem Naukowym i była opiekunem Galerii PWW przy ul. Wrocławskiej. Obecnie będzie pełniła funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Sztuk Wizualnych. Przy tak licznych obowiązkach nie łatwo jest znaleźć czas na twórczość, która jest najważniejsza. Sposób pracy Heleny, Jej dokładność, uważność, precyzja i oszczędność formy pozwalają na wykonanie jednego dzieła na jakiś czas. Każda z prac powoduje zadumę i wyzwala niezwykłe emocje. Są to zwykle realizacje anektujące całą przestrzeń galerii. Helena często wykorzystuje do swoich realizacji fotografie, film, czarną folię, wodę, światło projektora. W ostatnich realizacjach zapakowane książki i obiekty gotowe.

Słowa prof. Jacka Dyrzyńskiego z recenzji pracy habilitacyjnej lepiej zobrazują charakter pracy Heleny Kardasz cyt. *„Definicja sztuki, że jest ona sublimacją rzemiosła, traci swą uniwersalną aktualność. Mniejsze znaczenie przykłada się też do autonomii obiektu sztuki, który niezależnie od miejsca czy sytuacji zachowuje swe nie tylko artystyczne wartości. Na szczęście przysłowiowa Gioconda zawsze i wszędzie będzie sobą.*

Artystka, która wykorzystuje galerie jako miejsce, gdzie wszystko nabiera nowych, ale przewidywanych przez autora treści, jest Helena Kardasz. Robi to konsekwentnie od 1996 roku...”.

Z dorobkiem artystki można zapoznać się na str. 23.

Paulina Komorowska-Birger

HELENA KARDASZ, „CICHO”, OBIEKT WIDEO - FRAGMENT, UDZIAŁ W WYSTAWIE ZBIOROWEJ „ZAKŁAD”, GALERIA BIBLIOTEKI UNIWERSYTECKIEJ, ZIELONA GÓRA, 2015, FOT. HELENA KARDASZ

_DR HAB. PIOTR BYLICA
_DR HAB. JACEK UGLIK

Wydział Humanistyczny, Instytut Filozofii

Pod koniec 2016 r. stopień doktora habilitowanego uzyskało dwóch doktorów, obecnie już habilitowanych, których ścieżki rozwoju naukowego związane są od lat z zielonogórskim środowiskiem filozoficznym. Są to Piotr Bylica i Jacek Uglik.

Postępowanie habilitacyjne **dr. hab. P. Bylicy** zostało przeprowadzone przez komisję powołaną na Wydziale Filozoficznym KUL i zakończyło się w październiku ub.r. Podstawą postępowania była wydana w Zielonej Górze monografia pt. *Współczesny teizm naturalistyczny z punktu widzenia modelu poziomów analizy. Problem działania sfery nadnaturalnej w przyrodzie* („Biblioteka Filozoficznych Aspektów Genezy” t. 7, 250 s.), a jej celem naukowym była prezentacja stanowiska współczesnego teizmu naturalistycznego odnośnie do relacji między sferą nadnaturalną a światem przyrody, by móc na tej podstawie ustalić stopień rewizji tradycyjnego teizmu chrześcijańskiego dokonanej przez teizm naturalistyczny oraz ocenić spójność logiczną teizmu naturalistycznego. Jako recenzenci w przewodzie wystąpili profesorowie: Zdzisława Piątek, Wojciech Grygiel i Zbigniew Wróblewski.

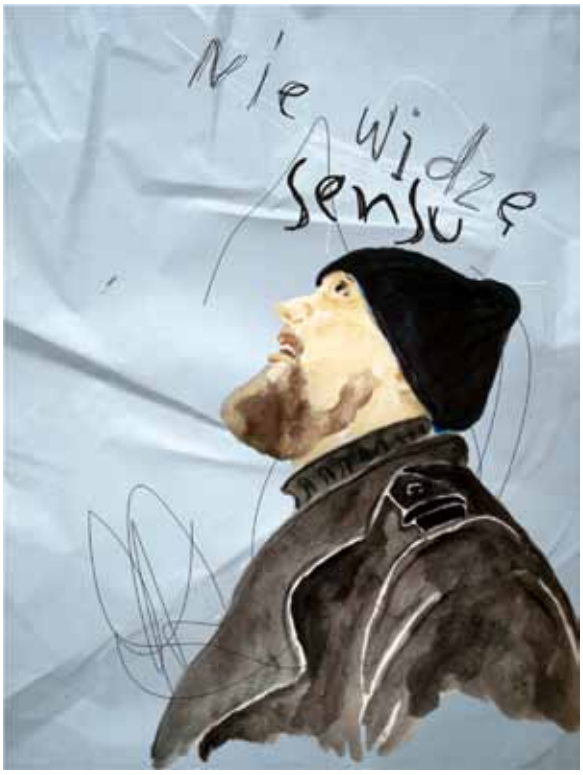

JACEK UGLIK W GRAFICE MARGOSI LICHOTY

Wydział Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego był jednostką, w której przeprowadzone zostało postępowanie habilitacyjne **dr. hab. J. Uglika**. Osiągnięciem naukowym stanowiącym podstawę habilitacji była wydana przez IFiS PAN monografia pt. *Aleksandra Hercena dyskurs o człowieku, czyli projekt rosyjskiej filozofii otwartej* („Filozofia Rosyjska" t. 8, 212 s.). Recenzentami dorobku habilitanta byli profesorowie: Jan Krasicki, Andrzej de Lazari i Michał Bohun. Jako cel naukowy J. Uglik postawił sobie rekonstrukcję dzieła dziewiętnastowiecznego rosyjskiego myśliciela, A. Hercena, na fundamencie filozofii człowieka i ukazanie, że problem człowieka organizował horyzont teoretycznych poszukiwań tego filozofa. Stanowi to próbę, z jednej strony, zerwania z dominującym w literaturze obrazem Hercena – „rewolucyjnego demokraty" czy historiozofa – utrwalonym w czasach ZSRR i czyniącym w ten sposób z myśliciela mało istotny element na mapie historii filozofii, z drugiej natomiast strony, pojawiła się szansa odświeżenia idei Hercena, ukazania ich ważności w praktycznym wymiarze egzystencjalnych i społecznych zagadnień współczesności. Aby osiągnąć ów podwójny cel koniecznym było udowodnienie, że twórczość Hercena nie stanowiła uporządkowanej struktury, ale konsekwentny, spójny i permanentnie wzbogacany zbiór twierdzeń, będący w istocie dyskursem o człowieku. Rozważania historiozoficzne okazywały się wówczas jedynie wtórne wobec dociekań z zakresu filozofii człowieka. Jeśli więc myślenie Hercena o człowieku było programowo niegotowe, to pozwoliło to na nazwanie teoretycznej budowli rosyjskiego myśliciela projektem filozofii otwartej, nieprzybierającej na żadnym etapie rozwoju skończonej postaci systemu, negując tym samym filozofię systemową jako niezdolną do opisania podmiotowości człowieka. Dopóki bowiem człowiek trwa i mozolnie oswaja rzeczywistość, dopóty wszelka filozofia pozostanie otwarta, a jej opis świata będzie posiadał płynny charakter.

Nowym doktorom habilitowanym, którzy zasilili grono samodzielnych pracowników naukowych Wydziału Humanistycznego, składamy gratulacje i życzenia dalszych sukcesów naukowych!

Tomasz Mróz

DR HAB. ŁUKASZ MŁYŃCZYK

Wydział Humanistyczny, Instytut Politologii

FOT. ARCHIWUM Ł.M.

Łukasz Młyńczyk jest absolwentem międzywydziałowych studiów politologicznych na Uniwersytecie Zielonogórskim (2002). W 2009 r. obronił doktorat na Wydziale Nauk Politycznych i Dziennikarstwa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, na podstawie dysertacji *Koncepcje polityki regionalnej Polski w latach 1989-2004*. Od 2010 r. jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Zakładzie Teorii i Metodologii Badań Politologicznych Instytutu Politologii UZ. 17 stycznia 2017 r. decyzją Rady Wydziału Politologii i Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu nadano mu stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie nauk o polityce, na podstawie monografii *Między kreatywnością a próżnowaniem. Polityczność dwóch typów idealnych* (wyd. Elipsa: Warszawa 2015) oraz oceny pozostałego dorobku naukowego, dydaktycznego oraz organizatorskiego.

Specjalizuje się w badaniach dotyczących metodologii badań politologicznych, metateorii oraz teorii polityki. Należy do stosunkowo wąskiego grona polskich politologów łączących refleksję nad teorią polityki, analizę warsztatu badawczego politologa z historyczno-empirycznymi badaniami różnych procesów społecznych, w których pojawia się wymiar polityczności. W opiniach recenzentów przewodu habilitacyjnego podkreślono, że zalicza się on do czołówki polskich badaczy w zakresie metodologii nauki o polityce jako metodologii szczegółowej. Jest autorem wysoko punktowanych artykułów naukowych w indeksowanych czasopismach, a także publikacji wydanych w Szwecji i USA. Redaktor tematyczny czasopism naukowych „Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne" oraz „Przegląd Narodowościowy = Review on Nationalities". Organizował i kierował szeregiem konferencji organizowanych przez Instytut Politologii UZ.

Od 2011 r. był promotorem 70 prac licencjackich na studiach stacjonarnych oraz niestacjonarnych. Recenzował ponad 200 prac licencjackich oraz magisterskich. Od roku 2013 sprawuję opiekę naukową nad kołem naukowym studentów i doktorantów w Instytucie Politologii UZ „Audiatur et altera pars".

Od 1 października 2014 r. pełni stanowisko zastępcy dyrektora Instytutu Politologii Uniwersytetu Zielonogórskiego ds. dydaktycznych. W ramach sprawowanej funkcji odpowiadał za dostosowanie programu studiów politologicznych pierwszego i drugiego stopnia do zasad Krajowych Ram Kwalifikacji dla Szkolnictwa Wyższego. Opracował projekt i plan studiów uwzględniający wprowadzenie efektów kształcenia w zakresie wiedzy, umiejętności oraz kompetencji społecznych. Sprawuje nadzór nad procesem dydaktycznym w Instytucie Politologii UZ, ze szczególnym uwzględnieniem obciążeń i ocen okresowych pracowników oraz zarządzania procesem studiowania. Odpowiadał także za promocję studiów w Instytucie Politologii oraz reprezentowanie go w odniesieniu do ww. spraw w kontaktach z interesariuszami zewnętrznymi, jak również w relacjach